

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Věrou Pazderovou, LL.M., M.A., ve věci

žalobkyně: **L. H. M.**, nar. X
státní příslušnost Vietnam
t. č. pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, Bělá pod Bezdězem

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 13. 5. 2025, č. j. OAM-333/BE-BE01-HA06-2025,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. **Žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 13. 5. 2025 žalobkyninu žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť**

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

žalobkyně uvedla jako důvod žádosti pouze ekonomické důvody a zároveň neuvedla skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování podle § 12 zákona o azylu nebo vážné újme podle § 14a téhož zákona.

2. Z výpovědi žalobkyně totiž vyplynulo, že odešla z Vietnamu pouze z ekonomických důvodů. O mezinárodní ochranu požádala proto, aby mohla v ČR zůstat a vydělat si finanční prostředky na splacení dluhu, který má v zemi původu. Jiné důvody odchodu ze země původu a následného podání žádosti o mezinárodní ochranu nesdělila.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též s. ř. s.).
4. Namítla, že žalovaný nedostal povinnosti vyplývající ze zásady materiální pravdy, neboť nezjistil dostatečně skutkový stav a nesprávně posoudil žalobkyninu situaci. Žalobkyně uvedla, že má obavy o své zdraví a bezpečí, protože má ve Vietnamu vysoké dluhy a je známo, že činnost lichvářů ve Vietnamu zpravidla obnáší trestnou činnost. Zároveň zdůraznila, že je jakožto žena v zemi původu diskriminována v možnosti nalézt lépe placené zaměstnání. Ekonomické důvody, které uvedla, tedy přesahují do její osobní sféry. O mezinárodní ochranu žádá také proto, aby s ní bylo zacházeno jako s lidskou bytostí, nikoliv jako méněcennou.
5. Žalovaný měl žalobkyni lépe poučit, a to tak, aby v pohovoru podrobněji popsala všechny závazky, které má v zemi původu. Také se měl více zabývat humanitárními důvody k udělení azylu.
6. Žalobkyně je nyní ve špatném psychickém stavu, protože nevydělává peníze a nemůže splácet dluhy, které narůstají. Má strach o svou rodinu. Lichváři se vyptávají, kde je a proč nesplácí. Pokud by byla vrácena do země původu, neměla by z čeho splácet dluhy a byla by ohrožena na životě ona i její rodina. Žalobkyně neuvádí ekonomické důvody, jak tvrdí žalovaný v napadeném rozhodnutí, ale obavy o svůj život a zdraví. Žalovaný posoudil důvody její žádosti nesprávně. Ochrana v zemi původu je nefunkční a nedostupná. Žalovaný pochybil i tím, že se nezabýval využitím prostředků vnitrostátní ochrany ani detailněji nezkoumal, na jaké konkrétní orgány se žalobkyně mohla obrátit.
7. V případě návratu žalobkyni hrozí újma v důsledku opatření působících psychický nátlak, která nemusí být obdobně závažná jako újmy spočívající v ohrožení života nebo svobody, musí však být s nimi aspoň typově srovnatelná.
8. Závěrem žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný zdůraznil, že vzal v úvahu skutečnosti, které žalobkyně tvrdila a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o zemi původu. Vycházel přitom z dostatečně zjištěného skutkového stavu a své rozhodnutí dostatečně odůvodnil. Žalobkyně v průběhu správního řízení nesdělila žádné skutečnosti svědčící o tom, že by jí ve Vietnamu hrozilo nebezpečí pronásledování nebo vážné újmy. Takovou argumentaci nepředkládá ani v žalobě. Žádost o mezinárodní ochranu žalobkyně opírá skutečně pouze o ekonomické důvody. Tvrdí-li,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

že se obává pronásledování v souvislosti s dluhy, jedná se o hrozbu ze strany soukromých osob a v takovém případě má možnost se obrátit na příslušné vietnamské instituce. Žalobkyně neuvedla žádné důvody, které by správnost a zákonnost závěrů žalovaného zpochybňovaly.

IV. Posouzení žaloby soudem

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 19. 5. 2025; žaloba byla odeslána dne 30. 5. 2025), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny požadované formální náležitosti. Soud rozhodl ve věci v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť s takovým postupem účastníci (implicitně) souhlasili.
11. Žaloba není důvodná.
12. Žalobkyně brojí proti zamítnutí její žádosti o mezinárodní ochranu podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, podle kterého se žádost zamítne jako zjevně nedůvodná, *„jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody“*.
13. Z citovaného ustanovení vyplývají dvě podmínky: (1) žadatel uvádí pouze ekonomické důvody a zároveň (2) neuvádí skutečnosti, který by svědčily o tom, že mu hrozí pronásledování nebo vážná újma ve smyslu zákona o azylu. Soud přisvědčil žalovanému, že tyto podmínky byly v posuzované věci splněny.
14. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně měla v ČR povolen trvalý pobyt od roku 2005, ale v roce 2018 bylo toto povolení zrušeno, protože se déle než šest let (od roku 2007 do 8. 11. 2017) zdržovala v zemi původu. Naposledy do ČR přicestovala dne 8. 11. 2017 a od té doby zde pobývá nepřetržitě. Rozhodnutím ze dne 21. 6. 2018 jí bylo uloženo správní vyhoštění spojené se zákazem vstupu a pobytu po dobu 1 roku. Žalobkyně rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektovala a z ČR neodcestovala. Dne 16. 3. 2025 ji zadržela hlídka cizinecké policie při pobytové kontrole, při níž bylo zjištěno, že žalobkyně nedisponuje platným povolením k pobytu. Rozhodnutím ze dne 17. 3. 2025 jí bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 36 měsíců a rozhodnutím z téhož dne byla zajištěna za účelem správního vyhoštění.
15. Z protokolu o výsledku v rámci řízení o správním vyhoštění ze dne 17. 3. 2025 vyplývá, že žalobkyně předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektovala, protože neměla peníze na vycestování, a svého neoprávněného pobytu si byla vědoma. Dále uvedla, že je rozvedená a má dospělé děti, které žijí ve Vietnamu. V ČR rodinné příslušníky nemá. V zemi původu byla naposledy v listopadu 2017 a mimo finanční prostředky jí žádná překážka nebrání v návratu. Výslovně pak připustila, že jí ve Vietnamu nic nehrozí a že je to pro ni bezpečná země. V minulosti o mezinárodní ochranu nežádala.
16. V zařízení pro zajištění cizinců pak dne 19. 3. 2025 podala žádost o mezinárodní ochranu. Při poskytnutí údajů k žádosti žalobkyně uvedla, že je rozvedená a má tři děti (nar. 1988, 1990 a 1997), které všechny žijí ve Vietnamu. K důvodům žádosti uvedla: *„Byla jsem zde už tolik let. Ve Vietnamu jsem nemohla podnikat, prodělala jsem tam hodně peněz. Chtěla bych být v ČR a podnikat tu.“*
17. V pohovoru v rámci řízení o mezinárodní ochraně dne 7. 4. 2025 žalobkyně vypověděla, Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

že naposledy přijela do ČR v roce 2017, poté si chtěla v roce 2018 prodloužit doklady, ale bylo jí sděleno, že už to nejde. Od té doby zde zůstala bez povolení k pobytu. Na otázku, proč se rozhodla požádat o mezinárodní ochranu až po 7 letech nelegálního pobytu, žalobkyně odpověděla, že tady chtěla zůstat i bez povolení k pobytu, chtěla si vydělat nějaké peníze, aby mohla zaplatit dluh ve Vietnamu. Do Vietnamu se ještě nechce vrátit, protože tam dluží hodně peněz. Kdyby byla ve Vietnamu, tak by si ji tam našli a následky by dopadly nejen na ni, ale i na její matku a děti. Obává se, že pokud ji věřitelé najdou, budou chtít peníze. Pokud by jim dluh nezaplatila, mohli by jí udělat cokoli. Dluží soukromým osobám. Něco už sice zaplatila, ale ještě dluží hodně a ve Vietnamu by si tolik nemohla vydělat. Domnívá se, že vietnamské orgány by jí nepomohly, protože „*stát do toho nezasahuje*“. V ČR by jí mohl pomoci vydělat peníze bratr, který v ČR žije.

18. Při seznámení s podklady dne 2. 5. 2025 pak žalobkyně uvedla, že je v ČR kvůli ekonomickým problémům, přeje si zde být a pracovat, a zaplatit tak dluh.
19. S ohledem výše popsanou pobytovou historii žalobkyně a na skutečnosti sdělené jí samotnou nemá soud pochybnosti o tom, že byly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Žalobkyně totiž v průběhu správního řízení netvrdila nic, z čeho by bylo možno usuzovat, že spadá pod definici uprchlíka nebo beneficiáře doplňkové ochrany.
20. Z tvrzení žalobkyně je zřejmé, že její motivací pro pobyt v ČR je snaha vydělat finanční prostředky. Tvrzené obavy spojené s povinností splácet dluh jsou pak zcela obecné a nelze z nich dovodit, že by žalobkyni hrozilo v zemi původu pronásledování nebo vážná újma (žalobkyně hovořila pouze o tom, že pokud ji věřitelé najdou, budou chtít peníze zpět, zcela obecně pak zmínila, že by jí mohli udělat cokoli, nic bližšího nesdělila, ačkoliv k tomu měla dostatek příležitosti). Při posouzení věrohodnosti obecně tvrzených obav pak nelze přehlédnout žalobkyninu výpověď v řízení o správním vyhoštění, v níž žádné obavy z návratu do Vietnamu nezmínila, ale naopak výslovně sdělila, že jí v návratu nic nebrání (kromě toho, že nemá na návrat finanční prostředky) a že jí tam nic nehrozí. Dále nelze přehlédnout, že žalobkyně o mezinárodní ochranu požádala až po několika letech nelegálního pobytu a správním vyhoštění, které nerespektovala, a až poté, kdy byla zajištěna za účelem správního vyhoštění. Tyto okolnosti v kombinaci s naprostou obecností žalobkyniných tvrzení snižují podle soudu věrohodnost žalobkyniny výpovědi natolik, že nebylo nezbytné provádět plné meritorní posouzení ve standardním řízení, ale bylo možné žalobkyninu žádost zamítnout jako zjevně nedůvodnou.
21. Žalovaný svůj závěr o zjevné bezdůvodnosti žalobkyniny žádosti odůvodnil přezkoumatelně a s ohledem na skutkové okolnosti posuzované věci zcela dostatečně.
22. V této souvislosti soud připomíná též ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), podle níž ekonomické obtíže (byť jistě mohou způsobovat žadateli reálné problémy v řadě oblastí života) nemohou založit důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany (viz např. usnesení NSS ze dne 8. 9. 2020, č. j. 8 Azs 85/2020-27, a judikaturu citovanou v jeho bodě 9, nebo usnesení NSS ze dne 19. 8. 2020, č. j. 6 Azs 185/2020-24, a judikaturu citovanou v jeho bodě 12).
23. Dále soud odkazuje také na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která vychází z toho, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

je samotný žadatel a z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází, správní orgán zjišťuje skutkový stav v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí právě z žadatelovy žádosti, respektive z dalších jím uváděných tvrzení (srov. např. usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, či ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, nebo ze dne 2. 6. 2020, č. j. 10 Azs 448/2019-34).

24. Žadatel je tím, kdo v řízení ve věci mezinárodní ochrany nese břemeno tvrzení a jeho žádost je posuzována z hlediska skutečností, které označí jako důvody k jejímu podání (např. usnesení NSS ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, a ze dne 19. 1. 2017, č. j. 2 Azs 272/2016-47, ze dne 16. 1. 2019, č. j. 8 Azs 239/2018-39, nebo rozsudky ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016-32, či ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65). Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení konkrétního žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a proč. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí (např. usnesení NSS ze dne 19. 7. 2016, č. j. 7 Azs 78/2016-23, nebo již citované usnesení č. j. 8 Azs 239/2018-39).
25. Nebylo proto na žalovaném, aby žalobkyni poučoval o tom, jak má vypovídat, aby dosáhla kladného výsledku. Žalovaný dal žalobkyni dostatečný prostor vyjádřit se, přičemž s ohledem na výše uvedenou povinnost tvrzení žadatele bylo na žalobkyni, aby předeštlá důvody své žádosti. Soud v tomto případě s ohledem na skutkové okolnosti věci neshledal, že by bylo zapotřebí, aby žalovaný žalobkyni kladl další doplňující otázky.
26. Dále soud připomíná, že povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl (viz např. usnesení NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 7 Azs 334/2019-26, bod 10, nebo ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 29/2011-53, a judikaturu tam citovanou). Hodnocení konkrétní situace se vždy děje v návaznosti na skutková tvrzení žadatele. S ohledem na obecnost a nevěrohodnost žalobkyniných tvrzení má soud za to, že žalovaný zjistil stav věci dostatečně a nedopustil se v žalobě tvrzeného porušení zásady materiální pravdy. Z týchž důvodů nebyl povinen zabývat se využitím prostředků vnitrostátní ochrany ani zkoumat, na jaké konkrétní orgány se žalobkyně mohla obrátit, jak žalobkyně tvrdí v žalobě.
27. Ani další žalobní argumentace závěry žalovaného nijak nevyvrací, neboť obdobně jako předchozí žalobkynina tvrzení i žaloba zůstává pouze v obecné rovině a je výčtem spíše typových možných pochybení správních orgánů a typových tvrzení o možné újmě, které nemají žádnou vazbu na konkrétní skutkové okolnosti (srov. např. výše bod 7 či nově uplatněné a zcela obecně formulované tvrzení o diskriminaci v možnosti nalézt zaměstnání). Stejně tak žalobní argumentace nijak nerozptýlila výše popsané důvodné pochybnosti o věrohodnosti žalobkyniných tvrzení, naopak tyto pochybnosti spíše prohloubila, neboť žalobkyně přidává další dříve neuplatněná tvrzení (o diskriminaci, o tom, že se lichváři údajně vyptávají na to, kde je a proč nesplácí apod.), aniž by jakkoliv vysvětlila, proč se o těchto skutečnostech nezmínila dříve, a aniž by vysvětlila rozpor s jejím dřívějším tvrzením, podle kterého ji ve Vietnamu nic nehrozí.
28. Žalobkyni nelze přisvědčit ani v námitce, podle které se měl žalovaný více zabývat humanitárními důvody. Žalobkyně přehlíží výslovné znění zákona, neboť podle § 16 odst. 4 platí, že „*Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně* Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.“

29. Soud shrnuje, že stěžejní pro výrok rozhodnutí byla samotná žalobkynina výpověď, která v kombinaci s žalobkyninou pobytovou historií nezavdávala žádných pochyb o její motivaci k podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobkyně měla přitom dostatečný prostor pro vyjádření všech podstatných skutečností. Výše popsané okolnosti podání žádosti o mezinárodní ochranu po několikaletém nelegálním pobytu a po zadržení Policií ČR, zajištění a druhém rozhodnutí o správním vyhoštění potvrzují závěr o pouze ekonomické motivaci žalobkyně k podání žádosti.
30. V případě snahy nalézt v ČR zaměstnání bylo ovšem namístě, aby žalobkyně řešila svou situaci v režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Mezinárodní ochrana neslouží k legalizaci pobytu cizinců, kteří pozbyli či nezískali pobytové oprávnění (viz např. rozsudky NSS ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003-46, č. 18/2003 Sb. NSS, nebo ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81, či usnesení ze dne 24. 1. 2017, č. j. 2 Azs 264/2016-59).
31. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalovaný zjistil stav věci v rozsahu, který byl potřebný pro posouzení podmínek aplikace § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, jeho závěr o zjevné nedůvodnosti žalobkyniny žádosti je souladný se zákonem a je dostatečně odůvodněný.

V. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

32. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
33. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. července 2025

Mgr. Věra Pazderová, LL.M., M.A. v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.